

Книга Даниїла — номер сто п'ятдесят два

Символіка двох палиць Єзекіїля: подорож крізь пророцтво та викуплення

Jeff Pippenger

2024-03-22

Ми розглядаємо лінію тридцять сьомого розділу Єзекіїля, яка спершу вказує на сурмлення Сьомої Сурми та послання до Лаодикії, що приводить до постання війська ста сорока чотирьох тисяч. Потім Єзекіїль повторює й розширює цю лінію, вводячи з'єднання двох жезлів північного та південного царств Ізраїля як ілюстрацію процесу, через який Божество і людство поєднуються під час сурмлення Сьомої Сурми. Коли ж два народи поєднані в один народ, Єзекіїль зазначає, що над ними є цар, а далі звертається до вічного завіту, а саме завіту, укладеного зі ста сорока чотирма тисячами, підкреслюючи, що цей завітний народ останніх днів матиме Боже святилище посеред себе навіки.

Ми додали до цієї лінії діло Йоана з вимірювання храму у 1844 році, що тим самим слугує прообразом остаточного вимірювання, яке розпочалося 11 вересня 2001 року. Про це вимірювання говорить також Захарія, який зазначає, що воно відбувається тоді, коли Бог знову обирає Єрусалим як місто, щоб покласти там Ім'я Своє. Ми проводимо аналогію між складниками храму і двома жезлами північного та південного царств Ізраїля. Діло Христа щодо поєднання Його Божества з людськістю ста сорока чотирьох тисяч представлено у двох пророцтвах про дві тисячі п'ятсот двадцять років розсіяння, що спіткало північне та південне царства, у поєднанні з пророцтвом про дві тисячі триста років.

Щоб визначити, що символізують палиці Єзекіїля в ділі Євангелія, потрібне базове розуміння Євангелія. Христос прийняв нашу занепалу людську природу після чотирьох тисяч років успадкованої слабкості, що через Марію перейшла до Нього. Як наш Зразок, Він показав, що, використовуючи Свою волю для підпорядкування волі Свого Отця, ми можемо перемагати, як Він переміг, підпорядковуючи нашу волю Його волі. Наша воля застосовується, чи то на добро, чи на зло, у нашому мозку, який є цитаделлю душі.

Студентові, який бажає вмістити роботу двох семестрів в один, не слід дозволяти чинити по-своєму в цій справі. Братися за подвійну працю для багатьох означає перевантаження розуму і занедбання належних фізичних вправ. Нерозумно припускати, що розум може охопити й перетравити надлишок розумової поживи, і так само великим гріхом є перегодовувати розум, як і перевантажувати травні органи, не даючи шлунку періодів відпочинку. Мозок — це цитадель усього людського ества, і неправильні звички щодо харчування, одягання чи сну впливають на мозок і перешкоджають досягненню того, чого прагне студент — доброї розумової дисципліни. Будь-яка частина тіла, до якої ставляться без належної уваги, подасть сигнал мозку про своє ушкодження. Слід виявляти багато терпіння й наполегливості, навчаючи молодь, як зберігати своє здоров'я. Вони повинні бути добре обізнані в цьому питанні, щоб кожен

м'яз і орган були настільки зміцнені й дисципліновані, що і під час довільних, і під час мимовільних дій це сприяло б найкращому здоров'ю, а мозок був зміцнений, аби витримувати напруження навчання. Християнське виховання, 124.

Діло вічного завіту — написати Божий закон на наших серцях і в наших умах, і наше серце та наш ум перебувають у «цитаделі наших душ», якою є наш мозок.

«Розум чоловіка чи жінки не опускається в одну мить від чистоти й святості до розбещеності, розтління та злочинності. Потрібен час, щоб перетворити людське на божественне, або щоб звести створених за образом Божим до звірячого чи сатанинського. Споглядаючи, ми змінюємося. Хоча людина створена за образом свого Творця, вона може так виховати свій розум, що гріх, який колись викликав у неї огиду, стане для неї приємним. Коли людина перестає чувати й молитися, вона перестає охороняти твердиню — серце — і вдається до гріха та злочину. Розум занепадає, і неможливо піднести його з розтління, доки його виховують так, щоб поневолити моральні та інтелектуальні сили і підкорити їх грубішим пристрастям. Потрібно постійно вести війну проти плотського розуму; і нам має допомагати очищувальний вплив Божої благодаті, який підносить розум угору і привчатиме його роздумувати про чисті й святі речі». Адвентистський дім, 330.

«Розум», «серце», «мозок» — це «цитадель душі». Цитадель — це фортеця, яку слід оберігати від проникнення гріха.

«У Своїй молитві до Отця Христос дав світові урок, який слід викарбувати в розумі та душі. „А це є життя вічне, — сказав Він, — щоб пізнали Тебе, єдиного істинного Бога, та Ісуса Христа, Якого Ти послав“. Івана 17:3. Це — справжня освіта. Вона дає силу. Досвідне пізнання Бога та Ісуса Христа, Якого Він послав, уподібнює людину до образу Божого. Воно дає людині владу над собою, підпорядковуючи кожен імпульс і кожную пристрасть нижчої природи під контроль вищих здібностей розуму. Воно робить того, хто його має, сином Божим і спадкоємцем неба. Воно вводить його в спілкування з розумом Безмежного і відкриває йому багатства всесвіту». Наглядні уроки Христа, 114.

"Вищі сили" мають бути застосовані, щоб контролювати й підкоряти "пориви та пристрасті нижчої природи". Вищі сили містяться в розумі, і саме "спілкування з розумом Нескінченного" "перетворює людину на образ Божий". У час запечатування ста сорока чотирьох тисяч в однієї групи формується образ звіра, а в іншої — образ Христа. Те, що здійснює це перетворення, — це поєднання розумів. Ті, хто має плотський, або тілесний, розум, як називає його Павло, формують образ плоті — звіра. Ті, хто досяг розуму Христа, формують образ Христа. Обітниця заповіту полягає в тому, що ми можемо досягти розуму Христа під час навернення, хоча всі ми народилися з плотським розумом.

Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі: Він, будши в подобі Божій, не вважав за здобич бути рівним Богові, але умалив Себе Самого, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людей. І, виявившись як людина, упокорив Себе, ставши слухняним аж до смерті, і смерті хресної. Филип'ян 2:5-8.

Ми повинні мати в собі розум Христів, як і у Христі Ісусі, бо ми створені за Його образом. Але ми не маємо того розуму; ми маємо тілесний розум, проданий під гріх.

Отже, тепер немає жодного осуду тим, хто в Христі Ісусі, які ходять не за плоттю, а за Духом. Бо закон Духа життя в Христі Ісусі визволив мене від закону гріха й смерті. Бо те, чого закон не міг зробити, ослаблений через плотть, Бог, пославши Свого Сина в подобі гріховної плоті і за гріх, засудив гріх у плоті, щоб праведна вимога закону виконалася в нас, які ходимо не за плоттю, а за Духом. Бо ті, що за плоттю, думають про плотське; а ті, що за Духом, — про духовне. Бо плотське мислення — смерть; а духовне мислення — життя й мир. Оскільки плотське мислення є ворожнечею проти Бога: воно не підкоряється Божому законові й не може. Отже, ті, що в плоті, не можуть догодити Богові. Та ви не в плоті, а в Дусі, якщо тільки Дух Божий живе у вас. А коли хтось не має Духа Христового, той не Його. А якщо Христос у вас, то тіло мертво через гріх, а Дух — життя через праведність. Римлянам 8:1-10.

Жити за Духом — це життя, а жити за плоттю — смерть. Плоть — це нижча природа, вона є джерелом наших почуттів. Плотська нижча природа має бути керована вищою природою, що здійснюється через зусилля нашої волі у покорі Святому Духові. Наші вищі плотські розумові здатності можуть бути перетворені тут і тепер, але наша нижча природа повинна очікувати Другого Пришестя, щоб бути зміненою.

Дві палиці Єзекіїля вказують на палицю, яку зображено як двір, і та палиця досягла свого завершення у 1798 році. Вона була рівно поділена на тисячу двісті шістьдесят років язичництва, що попірало воїнство, і тисячу двісті шістьдесят років папства, що попірало воїнство. Та палиця не означала попірання Божого святилища, бо Боже святилище містилося в південному царстві. Воїнство, яке попірало язичництво та папство, було людським храмом, але щодо південного царства воно було тілом, а південне царство було місцем, де Бог обрав поставити голову. Північне царство було тілом, південне царство — головою.

Два періоди по тисяча двісті шістьдесят років у північному царстві репрезентували дві різні схильності до гріха в храмі тіла, а саме успадковані та набуті схильності. Язичництво було символом успадкованих схильностей до гріха в храмі тіла, а прийняття папством релігії язичництва репрезентує набуті схильності до гріха. У будь-якому разі храм тіла не міг бути переіменовані до Другого Приходу, тож жезл північного царства простягався лише до 1798 року, а коли Іванові було сказано виміряти храм, той жезл належало оминати.

Слово «перетворення» означає зміну або трансформацію з одного стану чи умови в інший. Коли Адам і Єва згрішили, їх було «перетворено» зі свого первісного стану, адже вони були створені доскональними, за образом Божим, і в них вищі сили керували нижчими. Коли вони згрішили, їх було «перетворено» у стан, за якого нижчі сили взяли гору над вищими. Вони передали той стан усім своїм нащадкам.

У пророчому образі двох жезлів Єзекіїля Господь обрав Єрусалим головою, столицею, де перебував цар. Він мав бути вищою владою. В образі двох жезлів південне царство було

нижчою владою стосовно вищого царства на півночі. Переміна, яку символізувало з'єднання двох жезлів, вимагала, щоб південне царство було повернене до свого становища голови. Воно мало бути навернене до північного царства, бо тоді було з'єднане з істинним царем півночі й пов'язане з тронною залогою істинного північного царства.

З цієї причини північне царство сягало лише до 1798 року, і Івану було сказано не вимірювати подвір'я, яке сягало лише до 1798 року. Південне царство мало бути приєднане до жезла двох тисяч трьохсот років із приходом третього ангела, але північне царство мало закінчитися тоді, як у двох відділеннях храму, які тоді виміряв Іван, було звершено поєднання божества і людства. Північне царство було пов'язане з південним царством зв'язком сорока шести з приходом третього ангела, але воно не мало прямого зв'язку з 1844 роком, як південне царство.

Південне царство було пов'язане як з храмом сорока шести років, так і з поєднанням Божества з людськістю, представленим періодом у двісті двадцять років. Північне царство в 1798 році позначило закладення фундаменту храму сорока шести років, але на цьому все й завершилося, бо сам фундамент символізував плоть, яку Христос прийняв на Себе, а Його плоть була заколена від заснування світу. Усі храми є взаємозамінними символами, і фундамент храму сорока шести років у 1798 році вказує на Його людську плоть, а завершення тих сорока шести років у 1844 році вказує на Його Божество.

Воїнство, яке було потоптане до 1798 року, не було Божим святилищем, хоча у той період Боже святилище зображалося як потоптане; але те потоптання здійснювалося в південному царстві, де Бог обрав Єрусалим, щоб там поставити Своє святилище та Своє Ім'я. Воїнство, яке було потоптане, представляло язичників; воно представляло тіло.

Коли Адам і Єва згрішили, почалися «сім часів» — сім тисяч років попирання людства гріхом. Тоді Агнець, заколений від створення світу, дав шкури ягнят, щоб покрити гріховну наготу людства. Коли попирання людства завершилося 1798 року, Агнець, який є підвалиною й будівничим кожного освяченого образу храму, знову був заколений. Тоді завершилися північне царство і представлений у ньому людський храм.

1798 року фальшивий антихрист був убитий після того, як він дав своє сатанинське свідчення протягом трьох з половиною пророчих років, що почалися з його наділення владою у 538 році, якому передували тридцять років підготовки, що почалися у 508 році. Це було сатанинською підробкою тридцятирічної підготовки Христа, яка почалася з Його народження і завершилася Його наділенням владою, коли Він був охрещений, після чого Він давав Своє свідчення протягом трьох з половиною буквальних років, аж доки настав момент, коли був розп'ятий Агнець, заколений від заснування світу. Тоді сповнилася Його обітниця, що коли храм буде зруйнований, Він підніме його за три дні.

Він був тим, хто воскресив храм Свого тіла, бо воскресіння здійснила сила Його божества, адже Його божество не померло під час розп'яття; на хресті померла Його людська природа, бо Бог померти не може.

«Я є воскресіння і життя» (Івана 11:25). Той, Хто сказав: «Я кладу Своє життя, щоб знову Його взяти» (Івана 10:17), вийшов із гробу до життя, яке було в Ньому Самому. Людська природа померла; божественна не померла. У Своїй божественності Христос мав силу розірвати узи смерті. Він стверджує, що має життя в Собі, щоб оживляти кого забажає. Вибрані вісті, книга 1, 301.

У 1798 році людський храм, вмістилище «північного царства», дійшов кінця, бо як символ нижчої природи він не міг змінитися до воскресіння під час Другого Пришестя. Однак це позначило початок сорока шести років, коли Христос підняв храм, який міг бути перетворений, представлений південним царством, яке було символом вищих сил розуму, що перетворюються в ту мить, коли грішник виправдовується.

На підвалині, яку Сам Христос заклав, апостоли збудували Божу Церкву. У Писанні образ зведення храму часто використовується, щоб проілюструвати будівництво Церкви. Захарія називає Христа Відростком, який має збудувати храм Господній. Він говорить про язичників як про тих, що допомагатимуть у праці: 'Ті, що далеко, прийдуть і будуватимуть у храмі Господньому'; а Ісаєя проголошує: 'Сини чужинців збудують твої мури.' Захарія 6:12, 15; Ісаєя 60:10.

Пишучи про будівництво цього храму, Петро каже: «Приступаючи до нього, як до каменя живого, хоч людьми відкиненого, але Богом вибраного й дорогоцінного, і ви самі, як живе каміння, збудовуєтесь у духовний дім, у святе священство, щоб приносити духовні жертви, приємні Богові через Ісуса Христа». 1 Петра 2:4, 5.

У каменоломні юдейського та язичницького світу апостоли трудилися, видобуваючи каміння, щоб покласти його на підвалину. У своєму посланні до віруючих в Ефесі Павло сказав: «Отже, ви вже не чужі й не приходьки, а співгромадяни зі святими і з Божої родини; і збудовані на підвалині апостолів і пророків, де Сам Ісус Христос є наріжним каменем; у Ньому вся будівля, складена до купи, зростає в святий храм у Господі; в Ньому й ви разом будуєтесь на оселю Бога Духом». Ефесянам 2:19–22.

А до коринтян він написав: «За Божою благодаттю, даною мені, як мудрий будівничий, я поклав підвалину, а інший буде на ній. Але нехай кожен пильнує, як він буде на ній. Бо іншої підвалини ніхто не може покласти, крім тієї, що вже покладена, — Ісус Христос. А коли хто буде на цій підвалині з золота, срібла, дорогоцінного каміння, дерева, сіна, соломи, — діло кожного стане явним; бо день покаже це, бо його буде виявлено вогнем; і вогонь випробує діло кожного, яке воно є». 1 Коринтян 3:10-13.

Апостоли будували на твердій основі, а саме — на Скелі віків. До цієї основи вони приносили камені, які видобували зі світу. Будівничі трудилися не без перешкод. Їхню працю надзвичайно ускладнювала протидія ворогів Христа. Їм доводилося боротися з нетерпимістю, упередженістю та ненавистю тих, хто будував на хибній основі. Багатьох, хто трудився як будівничі Церкви, можна було уподібнити до будівничих муру за днів Неємії, про яких написано: «Ті, що будували на мурі, і ті, що носили тягарі, і ті, що навантажували, кожен однією рукою виконував роботу, а другою тримав зброю». Неємії 4:17. Дії апостолів, 595, 596.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Падіння людини наповнило все небо скорботою. Світ, який створив Бог, був уражений прокляттям гріха і населений істотами, приреченими на страждання та смерть. Для тих, хто порушив закон, не вбачалося жодного порятунку. Ангели припинили свої пісні хвали. У всіх небесних дворах панувала жалоба через руїну, яку спричинив гріх.

Син Божий, славний небесний Полководець, був пройнятий жалем до занепаłego людського роду. Його серце було зворушене безмежним співчуттям, коли перед ним постали страждання загубленого світу. Але божественна любов задумала план, за яким людина могла б бути викуплена. Порушений закон Божий вимагав життя грішника. В усьому всесвіті був лише один, хто міг від імені людини задовольнити його вимоги. Оскільки Божий закон святий так само, як і сам Бог, лише той, хто рівний Богові, міг звершити спокуту за його порушення. Ніхто, окрім Христа, не міг викупити занепалу людину від прокляття закону і знову примирити її з Небом. Христос узяв би на себе вину й сором гріха — гріха такого образливого святому Богові, що він мусить розділити Отця і його Сина. Христос зійшов би до самих глибин страждання, щоб урятувати загиблий рід людський.

Перед Отцем Він заступався за грішника, тоді як небесне воїнство чекало на результат з такою напруженою увагою, яку неможливо передати словами. Довго тривала та таємнича нарада — «рада миру» (Захарія 6:13) — заради занепалих синів людських. План спасіння було закладено ще перед створенням землі; бо Христос є «Агнець, заколений від заснування світу» (Об'явлення 13:8); та все ж, навіть для Царя всесвіту, це була боротьба — віддати Свого Сина на смерть за винний людський рід. Але «Так бо Бог полюбив світ, що віддав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне». Івана 3:16. О, таїна викуплення! любов Бога до світу, що не любив Його! Хто може пізнати глибини тієї любові, що «перевищує знання»? Протягом нескінченних віків безсмертні уми, намагаючись досягнути таємниці тієї незбагненної любові, дивуватимуться й поклонятимуться.

"Бог мав бути явлений у Христі, «примиряючи світ із Собою». 2 Коринтян 5:19. Людина так занепаła через гріх, що їй було неможливо, власними силами, увійти в гармонію з Тим, чия природа — чистота й доброта. Але Христос, викупивши людину від осуду Закону, міг дарувати божественну силу для з'єднання з людськими зусиллями. Так через покаяння перед Богом і віру в Христа впалі діти Адама могли знову стати «синами Божими». 1 Івана 3:2." Патріархи і пророки, 63, 64.